

Zijn haar, zilverwit en zo warrig dat het leek alsof het zelf had besloten welke kant het op wilde, stak alle kanten op. Zijn lange jas rook naar mos, oude boeken en een klein beetje thee. In zijn borstzak zat een notitieboekje waarin hij alles opschreef wat het woud hem vertelde.

Vandaag bleef het boekje angstaanjagend leeg.

“Niet eens een klacht?” zei Floris zacht. “Geen boom met rugpijn? Geen wortel die vastzit? Dat is echt...verdacht.”

Hij stond op, leunde even zwaar op zijn stok (gemaakt van een tak die ooit zelf had voorgesteld om stok te worden), en keek rond.

Het FLUISTERWOUD keek terug.
Zwijgend.

Zelfs de lichtjes, die normaal als kleine dansende vonkjes tussen de bladeren zweefden , hingen nu stil in de lucht. Het leek erop dat ze vergeten waren wat ze moesten doen.

“Goed,” zei hij. “Dan zal ik maar beginnen .”

Hij klopte zijn jas af en begon te lopen. Bij elke stap luisterde hij. Niet alleen met zijn oren, maar met alles wat hij had geleerd in al die jaren dat hij naar bomen had geluisterd in plaats van naar mensen.

En hoe verder hij liep, hoe duidelijker het werd...

Het bos was niet rustig.
Het bos was . . . stil gemaakt.

Bij een open plek bleef Floris staan. De grond voelde hier anders.
Gespannen. Alsof de aard haar schouders had opgetrokken.

“Ah,” zei Floris langzaam. “Dit wordt zo’n dag.”

Hij haalde diep adem en keek het pad af dat het woud leidde . . .
een pad dat normaal gesproken vrolijk kronkelde, maar nu recht
en gestrekt voor hem lag.

“Dan is het tijd,” mompelde hij, “dat de anderen het ook gaan
merken.”

En terwijl hij zijn eerste stap zette, zouden ergens ver weg . . .
buiten het bereik van Floris stok en oren . . . BEAR, CHARLIE,
LENNY en LURO ieder op hun eigen manier voelen dat er iets niet
klopte.

Maar dat . . .
dat wist Floris nog niet.

Nog niet.